

Trostberg Németország

2013. december 14-én, elhunyt

Nowy Rudolf Otto.

Az 1928. október 25-én Temesváron született okleveles gépészmérnök, Caras-Severin (Krassó-Szörény) megyen díszpolgára, egy rendkívül sikeres életpályát járt végig.

Iskola éveit Temesváron végezte, kezdve a Lahovary Téren működő Școala Primară Nr.6 elemi iskolában, ezt követően a Kegyesrendi Főgimnáziumban majd végül a Politehnica Timișoara műegyetem gépészeti karon szerzett gépészmérnöki jogosítványt. Mint kiváló tanuló sok éven át volt osztályelső, a műegyetemet is kitűnő minősítéssel végezte.

Már gyermekkorában szorgalmasan járt zongora órára és alapos zenei műveltségre tett szert, az összhangzattant még mint gyermek tanulmányozta és sajátította el ennek titkait. Mint felsőosztályos tanuló a Piarista Líceum templomában rendszeresen orgonált.

Műszaki tevékenységét mint tervező mérnök Reșița-n kezdte, abban a városban ahol a Nowy név már régi időkben jól ismert volt. A gőzturbinák tervezését a Dieselmotork követték, rövidesen a tervezőiroda vezetője lett, mindaddig amíg az üzem központi tervezőirodája vezetőségébe lett előléptetve. Rövid ideig mint a „Grup de Uzine Reșița” vezérigazgatójának tanácsadójaként is tevékenykedett.

Miután az üzem tervező tevékenységét egy központi egységbe helyezték át, ennek az intézménynek lett a műszaki igazgatója.

Tevékenysége keretében rengeteget tanult, a licenc alapon gyártott motorok és mozdonyok terén szakértőként vett részt világszerte tárgyalásokon, az újabb licencszerződések véglegesítésénél. Vezetői minőségben felelt a gyártott termékek minőségéért is, így ismételten járt Kinában az oda szállított gépeken észlelt nehézségek megoldása érdekében és egyúttal az élenjáró fejlett országokban megismert műszaki színvonalnak továbbadásával is ért el eredményt.

1988-ban Németországban talált új hazára, Traunstein majd Trostberg városban érte el a nyugdíjazását.

Sajátságos módon, a sok éven át folytatott műszaki tevékenységet felretéve, elsajátította az egyházi zenének sajátságait, mint továbbképzett okleveles orgonista lett elismerve és ennek alapján lett a környékbeli templomokban kedvelt organista. Egy negyed évszázadon át ez a tevékenység, valamint a filozófia tanulmányozása lett mindennapi életének alapja. Ismételten vett részt piarista találkozókra, úgy Temesváron mint a Németföldi Schwetzingenben, ilyen alkalommal ő biztosította az orgona kíséretet.

E soroknak írójával, akivel nagyrészt közösen jártak az elemi iskolától kezdve, a líceumban, a műegyetemen, a reșițai gépgyárban, és szomszéd házakban laktak,

itt Németföldön is folytatók megszakitás nélkül, a páratlanúl hosszúnak tekinthető, közel nyolcvan éven át kialakult barátságot, és néhány nappal ezelőtt egyidőben lettek Reşitjan díszpolgárok.

Szavakban nehéz kifejezni, hogy a szeretett családja mellett, én milyen potolhatatlan veszteséget szenvedtem, milyen mérhetetlen hiánnyal kel számoljak a rövid még megmaradt idő alatt. Az elszenvedett veszteséget egy dilettáns próbálkozással igyekeztem szemléltetni, és így torzítottam a híres költő szavait:

A néma orgona

A bolond hangszer: már nem sír,
nem nyerit és nem búg.

Fusson, akinek már nincs barátja,
ez a néma kopott orgona.

Már nincs mester ki tépje, cibálja,

Elnémult az élet melódiája,

Maradt a csend, együtt nyugszanak,

A Mester és a néma orgonája.

Ady Endre „Fekete zongora” nyomán, kontárokodta, a Mesterek örök jóbarátja,

Miskovits István, Schwetzingn Németország